

Μαργαρίτα Κοτοπούλη (1922 – 2003)

Η Μαργαρίτα Κοτοπούλη – το γένος Βατικιώτου – γεννήθηκε στην Αθήνα το 1922.

Λίγο πριν από το 1940 άρχισε να εργάζεται στη βρετανική εταιρεία Eastern Telegraph Company Ltd., η οποία είχε εγκαταστήσει και λειτουργούσε τα διεθνή τηλεγραφικά καλώδια στο Αιγαίο, με γνωστό σταθμό στη Σύρο.

Η Μαργαρίτα – που μέχρι το τέλος της ζωής της κατόρθωσε να αναφέρεται στο παγκόσμιο φιλοτελικό στερέωμα απλώς ως η «κα Μαργαρίτα» – υπήρξε μια προσωπικότητα ξεχωριστή. Διακρίθηκε για την ευθύτητα του χαρακτήρα της και την υπομονή της απέναντι στις δυσκολίες της ζωής, αλλά και για την αφοσίωσή

της στην επίτευξη των μαξιμαφιλικών της στόχων.

Ο πρώτος σύζυγός της – τον οποίο παντρεύτηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1940 και με τον οποίο απέκτησε ένα γιό (Νίκος Ξυστήρης, 1945) – ήταν Έλληνας αξιωματικός, που κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου ακολούθησε τον Δημοκρατικό Στρατό. Συνελήφθη το 1947 και καταδικάστηκε σε θάνατο, ποινή που αργότερα μετατράπηκε σε πολυετή φυλάκιση. Για να προστατεύσει το παιδί της, η Μαργαρίτα αναγκάστηκε να ζητήσει διαζύγιο, γεγονός που της επέτρεψε να συνεχίσει την εργασία της στην αγγλική εταιρεία.

Μετά τη λήξη του Εμφυλίου ο σύζυγός της αποφυλακίστηκε, το ζευγάρι ενώθηκε ξανά με γάμο και απέκτησαν ένα ακόμη παιδί (Σωτήρης, 1954). Ωστόσο, οι κακουχίες των προηγούμενων ετών επιβάρυναν σοβαρά την υγεία του συζύγου της, με αποτέλεσμα να αποβιώσει στις αρχές της δεκαετίας του 1960.

Η φιλοτελική πορεία της κας Μαργαρίτας ξεκινά το 1971, όταν νυμφεύτηκε τον «πατέρα» της Μαξιμαφιλίας στην Ελλάδα, Αλέξανδρο Κοτοπούλη (επίσης σε δεύτερο γάμο), τον οποίο άρχισε αμέσως να στηρίζει ενεργά στις μαξιμαφιλικές δραστηριότητές του.

Το 1980 ιδρύεται η Ένωση Ελλήνων Συλλεκτών Καρτών Μάξιμουμ. Πρώτος Πρόεδρος αναλαμβάνει ο Αλέξανδρος Κοτοπούλης και Γενική Γραμματέας η σύζυγός του, Μαργαρίτα. Αθόρυβη, δραστήρια, πεισματάρα και πάντα με χαμόγελο, αφιερώνει τον εαυτό της στην ανάπτυξη της Μαξιμαφιλίας στην Ελλάδα.

Μετά τον θάνατο του Αλέξανδρου Κοτοπούλη, το 1990, η Μαργαρίτα αναλαμβάνει ως φυσική διάδοχος του την προεδρία της Ένωσης και γίνεται πραγματικά η ψυχή της Μαξιμαφιλίας

στη χώρα μας.

Από το 1990 έως το 2002 οργανώνει ΟΚΤΩ τοπικές εκθέσεις Καρτών Μάξιμουμ σε όλη την Ελλάδα, δύο Πανελλήνιες (ΜΑΞΕΛΛΑΣ 1988 & 1995) και δύο Βαλκανικές (ΒΑΛΚΑΝΜΑΧ 1983 & 1995) στην Αθήνα.

Το 1991 πραγματοποιείται ένα μεγάλο της όνειρο: η Ένωση αποκτά ιδιόκτητα γραφεία, τα οποία αγοράστηκαν κατά το ήμισυ από δικές της δωρεές και κατά το ήμισυ από δωρεές των μελών και τα διαθέσιμα του σωματείου.

Η εκθετική της δραστηριότητα ξεκινά το 1979. Έως το 1998 τιμάται με τέσσερα επίχρυσα μετάλλια και δεκατέσσερα μεγάλα επίχρυσα – δύο εκ των οποίων με δώρο – σε βαλκανικές, ευρωπαϊκές και παγκόσμιες εκθέσεις.

Το 1997 κατακτά το πρώτο της χρυσό μετάλλιο με τη συλλογή «*Τοπία και μνημεία εκτός Ευρώπης σε Κάρτες Μάξιμουμ προ του 1940*». Πρόκειται για το πρώτο χρυσό μετάλλιο που απονέμεται ποτέ στη Τάξη της Μαξιμαφιλίας σε παγκόσμια φιλοτελική έκθεση. Μέχρι το 2003 κατακτά ακόμη έντεκα χρυσά μετάλλια, δύο εκ των οποίων με δώρο – επίδοση που αποτελεί παγκόσμιο ρεκόρ για συλλογή Μαξιμαφιλίας.

Όσοι βρέθηκαν κοντά της κατά την περίοδο της προσπάθειάς της για το πρώτο χρυσό μετάλλιο γνωρίζουν καλά τις άοκνες προσπάθειες που κατέβαλε. Πέρα από τη συνεχή αναζήτηση και προσθήκη σπάνιου υλικού, το μεγαλύτερο εμπόδιο – που ξεπερνούσε με επιμονή και υπομονή – ήταν η ανάγκη αναδιάταξης και επαναπεριγραφής του υλικού. Η απαιτητική αυτή διαδικασία (η Μαργαρίτα λόγω γνώσεων, αλλά και ηλικίας αδυνατούσε να ανταποκριθεί η ίδια) γινόταν σε εξειδικευμένα γραφεία γραφικών τεχνών σε εποχή χωρίς προσωπικούς υπολογιστές, γεγονός που συνεπαγόταν πέρα της κόπωσης και σημαντικό προσωπικό χρηματικό κόστος, το οποίο αντιμετώπιζει αγογγύστως παρά τα περιορισμένα οικονομικά της μέσα.

Υπηρέτησε ως εθνικός κριτής στην Τάξη της Μαξιμαφιλίας για περισσότερα από τριάντα χρόνια. Εκλέχθηκε επανειλημμένα μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Ελληνικής Φιλοτελικής Ομοσπονδίας και διετέλεσε Γενική Γραμματέας της Επιτροπής Μαξιμαφιλίας της Διεθνούς Φιλοτελικής Ομοσπονδίας. Το όνομα «Κοτοπούλη», ήδη γνωστό στους διεθνείς φιλοτελικούς κύκλους, απέκτησε πλέον ιδιαίτερο κύρος. Οι μαξιμαφιλιστές σε όλο τον κόσμο την αποκαλούσαν με σεβασμό και αγάπη «κα Μαργαρίτα – Margaret», ποτέ με το επώνυμο· ένα προνόμιο που ελάχιστοι αποκτούν εν ζωή.

Λίγο πριν από τον θάνατό της, η Ελληνική Φιλοτελική Εταιρεία την τίμησε με το μετάλλιο της, αναγνωρίζοντας ότι – όπως και ο σύζυγός της Αλέκος, που είχε τιμηθεί επίσης – προσέφερε σημαντικές υπηρεσίες στον ελληνικό φιλοτελισμό. Μετά το θάνατό της, με απόφαση της ΓΣ της ΕΕΣΚΜ, το σύνολο των μεταλλίων με τα οποία είχαν τιμηθεί οι συλλογές της σε εθνικές και διεθνείς φιλοτελικές εκθέσεις δωρήθηκαν στο ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ & ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΤΦΜ).

Για τη μαξιμαφλική δράση της Μαργαρίτας Κοτοπούλη έχει κυκλοφορήσει ειδικό τεύχος της «ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑΣ», IN MEMORIAM. Δείτε στον διαδικτυακό τόπο της ΕΦΟ:

ΨΗΦΙΑΚΟ ΑΡΧΕΙΟ/ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗΦΙΛΟΛΟΓΙΑ/ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑΠΕΡΙΟΔΙΚΑ/ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ/
Τεύχος 59/2003 - [ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ](#)

Από τα εγκαίνια του γραφείου της ΕΕΣΚΜ – Ακαδημίας 57. Α όροφος:
Παν. Ιωαννίδης, Μαργ. Κοτοπούλη, Θεοδ. Παπαηλιού, Νεοκλής Ζαφειρακόπουλος,
Αντώνης Βιρβίλης, Παν. Γεωργίτσος, Νικ. Μαλλούχος, Σ. Πατακιάς.
(στο βάθος: Φώτης Αναγνωστόπουλος)

Τα 12 Χρυσά Μετάλλια, που απέσπασε το έκθεμα της Μαργαρίτας Κοτοπούλη:
«Τοπία και Μνημεία εκτός Ευρώπης σε Κάρτες Μάξιμουμ προ του 1940» σε ισάριθμες
Διεθνείς Εκθέσεις FIP. (για ΠΡΩΤΗ φορά σε Μαξιμαφλικό Έκθεμα) – ΤΦΜ.